

Aleksis K – Sunnuntai-Kaleva

Olipa kerran

Olipa kerran kuningas, joka hallitsi vaurasta maataan ja yltiörehellistä kansaansa yhdessä ihastuttavan vaimonsa ja kahden suloisen tyttärensä kanssa. Kuningas oli lempeä mieleltään, miellyttävä käytökseltään ja kihara tukaltaan, ja kaikki oli viimeisen päälle tiptop hänen valtakunnassaan. Joka ehtoo iltateen jälkeen kello kymmeneltä nousi airut kuninkaanlinnan korkeimpaan torniin kajauttamaan tutun viestinsä: ”Kello on kymmenen, kuningas kotona, kuningatar terveenä, prinsessat iloisia ja kaikki hyvin!”

Mutta tulipa sitten muudan maanantai-ilta, kun linnantornista kajahtikin vähän lyhyempi viesti: ”Kello on kymmenen, kuningatar terveenä, prinsessat iloisia ja kaikki hyvin!”

Eivät siihen alamaiset vielä silloin kiinnittäneet mitään huomiota, sillä eihän tuota jollotusta oikeasti kukaan koskaan kuunnellut. Pääasia oli, että tornista aina määräaikana huudettiin jotakin, koska se tuntui niin turvalliselta. Huudon tehtävä oli sama kuin televisiouutisilla: niiden pitää tulla joka ilta, jotta ihmiset kuulevat, että eihän vain ole mitään tapahtunut.

Sama toistui seuraavanakin maanantai-iltana. Kuninkaan kotonaoloilmoitus puuttui, muttei sitä vieläkään huomattu. Vasta kolmantena maanantaina, kun airut jätti kuninkaan lisäksi mainitsematta myös iloisista prinsessoista, alkoi alamaisten joukossa käydä supatus: ”Eivätkö prinsessat enää olekaan iloisia? Missä on kuningas? Onko monarkia uhattuna?”

Nyt oli hovin tiedotusvastaavien pakko reagoida. He löivät viisaat päänsä yhteen ja kehittivät suunnitelman, jonka piti tyydyttää kansalaisten kyltymätön tiedonjano. ”Tuota, tuota”, myönteli hovin tiedotuspäällikkö. ”Nyt on käynyt niin, että nuoremman prinsessan sulhanen on käynyt vieraisissa, ja siksi olemme joutuneet jättämään iltahuudosta pois ilmoituksen prinsessojen iloisuudesta.”

Se riitti hetkeksi. Valtakunta pudisteli päätänsä ja läimäytteli käsiään yhteen niin äänekkäästi, että nuorempi prinsessa antoi rukkaset petolliselle sulholleen ja vanhempi meni vielä varmuuden vuoksi naimisiin.

Silti maanantai-iltojen kuulutuksen pysyivät tynkinä, joten ennen pitkää ruvettiin uudelleen kyselemään, millä tolalla asiat hovissa oikein ovat.

Tällä kertaa keksittiin sellainen selitys, että nyt oli vanhempi tytär lähtenyt vieraisiin, köyhään ja räntäiseen itäiseen naapurivaltioon, joten oli mahdoton tietää, onko hän siellä iloinen. Suoranaiseen huoleen ei kuitenkaan ole syytä, sillä prinsessalla on uljas prinssinsä mukanaan, ja hurraahuutoja kantautuu itätuulen mukana.

Taas meni vähän aikaa, mutta huomasipa äkkiä eräs tutkiva journalisti, että peruskysymys oli edelleen vastausta vailla: ”Miksi kuningas ei ollut enää kotona maanantai-iltaisain?”

Lopultakin oli hovin myönnettävä tosiasiat, ja rehellisen onnellisessa maassa kun oltiin, se tunnusti, että kuningas oli jo pitemmän aikaa käynyt vieraisissa joka viikko maanantaisin, Ferrarilla ajelemassa ja naisia naurattamassa.

Myönsipä kuningas itsekin, että olipa kerran ja sen pituinen se.

Artikkelin lähde Kaleva